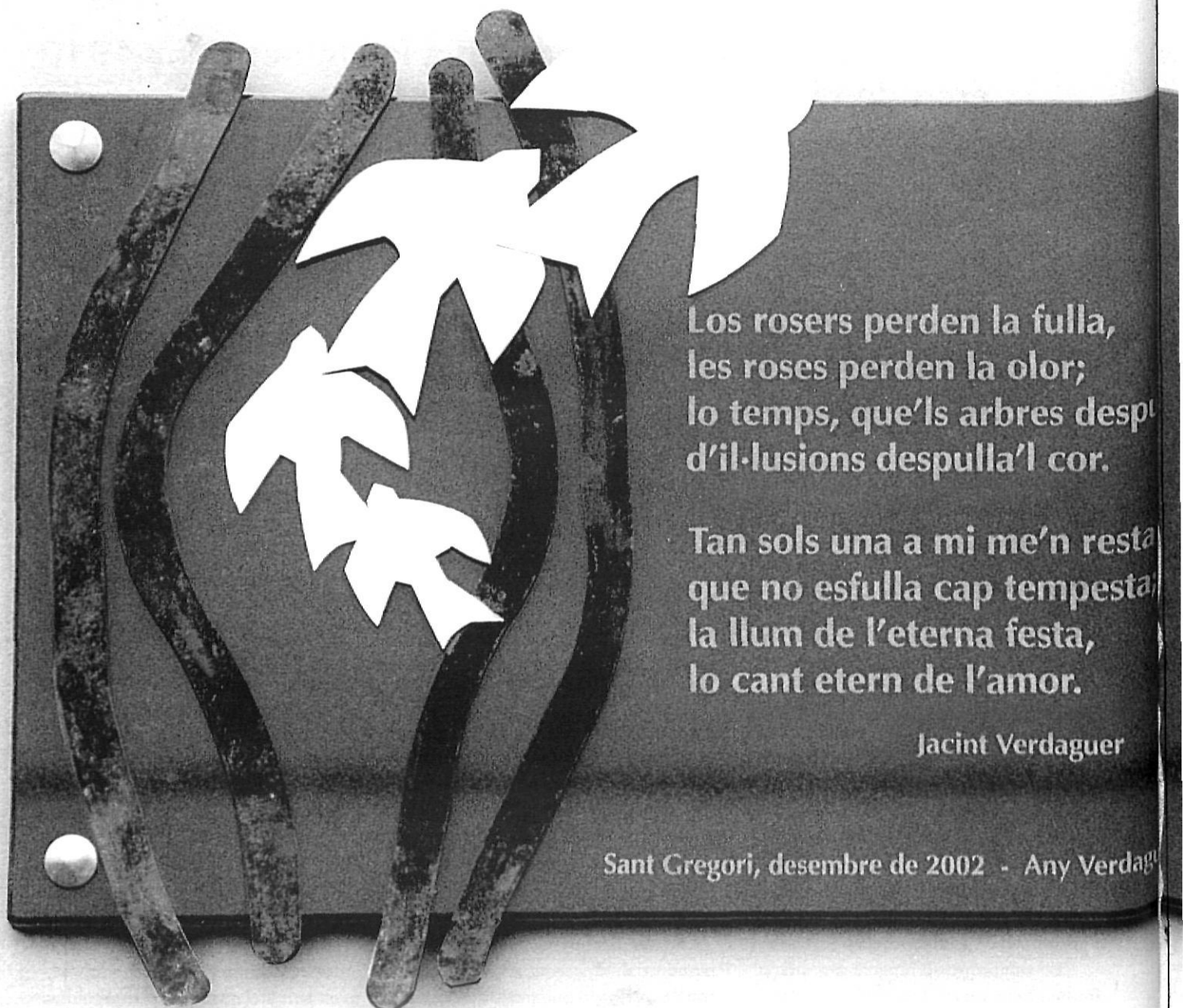

Los rosers perden la fulla,
les roses perden la olor;
lo temps, que'ls arbres desp
d'il·lusions despulla'l cor.

Tan sols una a mi me'n resta
que no esfulla cap tempesta,
la llum de l'eterna festa,
lo cant etern de l'amor.

Jacint Verdaguer

Sant Gregori, desembre de 2002 - Any Verdagu

DOSSIER

JACINT CENT ANYS

JACINT VERDAGUER era, en essència i sobretot, capellà i poeta. El Calze i l'Arpa van absolutament lligats en la seva vida vocacional i professional. Poeta de concepció romàntica, escrivia a través dels sentiments, amb gran consciència d'escriptor i domini de la llengua. I és que la figura de Verdaguer no passa amb el temps, perquè va unida a allò que no s'esborra: la poesia, que en el poema *La pomerola* es converteix en música eterna. El llegat de Verdaguer és l'arpa, el so que no passa:

«Sols per fer-vos un present,
de llevant fins a ponent
he seguit la terra mia;
vos ne porto una arpa d'or
que fa passar la tristor,
que fa venir l'alegria.
Cada colp que la toqueu
vos hi respondrà una veu,
la veu de l'anima mia».

Jacint Verdaguer va morir el 10 de juny de 1902. En aquell moment, i després d'uns anys difícils per al poeta, la societat catalana va rendir-li un espontani i impactant homenatge; milers de persones es van reunir a Barcelona per acomiadar-lo el dia de l'enterrament. Cent anys després, han estat moltes les iniciatives portades a terme per rememorar el Poeta de Catalunya en aquest Any Verdaguer tot just acabat. Des de la *Revista de Girona* hem volgut participar-hi amb un dossier monogràfic dedicat a la memòria de Mn. Cinto. Es tracta d'un dossier volgutament divers que ofereix un mosaic des del qual podem entendre moltes més coses del poeta i la seva poesia:

Obre aquestes pàgines un article del periodista Carlus Gay en què desglossa, analitza i

valora aquest Any Verdaguer tan ple d'iniciatives de tot tipus. A continuació, dos articles que emmarquen la relació del poeta amb la Catalunya Nord: Guillem Farré, periodista, repassa el vincle de Verdaguer amb l'abadia de Sant Martí del Canigó, i Pep Vila, historiador de la llengua, fa una passejada pel Rosselló de la mà del poeta i els seus poemes. En el seu article, Joan Vallès Xirau, professor de botànica de la Universitat autònoma de Barcelona, dóna a conèixer cartes entre Estanislau Vayreda i Jacint Verdaguer que descobreixen l'interès científic i botànic del poeta i posen de manifest una vegada més la necessària relació entre humanisme i ciència. A continuació Ignasi Moreta, llicenciat en Humanitats, desglossa i estudia la relació de Verdaguer amb un altre gran poeta de Catalunya, Joan Maragall. Atès el gran vincle del poeta amb les comarques gironines, creiem que és imprescindible conèixer la relació cultural que va mantenir amb la literatura que s'estava coent a Girona en el moment del seu traspàs. És per això que Mita Casacuberta, professora de literatura catalana contemporània de la Universitat de Girona, analitza i aprofundeix en la influència de Jacint Verdaguer en el grup de modernistes gironins. Finalment, i com a cloenda, Joan Carreras i Péra, doctor en filosofia i lletres, ha elaborat una revisió de la recepció pòstuma que Verdaguer ha tingut al llarg d'aquests cent anys en tots els aspectes de la cultura: popular, polític, social, editorial, etc.

Un dossier que vol recordar el poeta i, sobretot, la seva arpa.

GLÒRIA GRANELL NOGUÉ

VERDAGUER: DE POESIA